

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5CoCsp/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1718200689
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1718200689.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a JUDr. Milana Chalupku v právnej veci žalobcu: R. D., H.. XX.XX.XXXX, C. N. N., Š. XXX/XX, zast. JUDr. Edita Valová, nar. 23.02.1957, bytom v Báci, Báč 135, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzsko, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom v Bratislave, Karadžičova 2, zast. Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Ružinovská 42, o ochranu práv spotrebiteľa a iné, na odvolanie žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 04. decembra 2019, č.k. 42Csp/103/2018-213 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej žalobe zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e**. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (potom, čo konanie v časti určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 04.05.2015 zastavil) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal posúdenia úveru v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. ako bezúročného a bez poplatkov. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP, § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, § 53 ods. 4 písm. a/ zákona číslo 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, 8, § 2 písm. a), b) a c) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a vecne tým, že žalobou doručenou súdu dňa 27.03.2018 sa žalobca domáhal, aby súd určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 04.05.2015 uzatvorená so žalovaným je neplatná, taktiež sa domáhal posúdenia úveru v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. ako bezúročného a bez poplatkov.

3. Žalobca na pojednávaní dňa 14.01.2019 vzal žalobu v časti určenia neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy späť, avšak zotrval na žalobe v časti určenia spotrebiteľskej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. Po pojednávaní doručil žalobca súdu dňa 06.05.2019 svoje podanie, ktorým doplnil dôkazy a svoje tvrdenia. V tomto zotrval na svojich tvrdeniach ohľadom toho, že v zmluve chýba údaj o výške mesačných splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami na účely jeho splatenia. V dôsledku uvedeného sa podľa jeho názoru považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.).

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 04.05.2015, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, základnou informáciou o poistení schopnosti splácať Pôžičku Cetelem, Dohodou o zrážkach zo mzdy zo dňa 04.05.2015, informáciou o schválení Pôžičky Cetelem zo dňa 25.05.2015, Výzvou na zdokladovanie účelu použitia poskytnutého účelového úveru zo dňa 31.07.2015, Mimosúdnu dohodu zo dňa 12.02.2018, odpoveďou žalovaného na navrhovanú Mimosúdnu dohodu zo dňa 03.01.2018, rozpisom splátok úveru, Potvrdením o odfinancovaní peňažných prostriedkov zo dňa 25.05.2018, Potvrdením o prijatých splátkach zo dňa 25.05.2018, oznámením Ministerstva spravodlivosti SR ohľadom žiadosti o posúdenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 29.01.2018 ako aj ostatným spisovým materiálom.

5. Súd prvej inštancie vykonal súdny prieskum zmluvy, a to nielen v intenciách žalobného návrhu. V záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v spore sa osobitne zaoberal nielen otázkou, či má zmluva také vady, ktoré by mali za následok jej bezúčnosť a bezpoplatkovosť, ale či netrpí takými vadami, ktoré by mohli spôsobiť neplatnosť zmluvy. Súd sa nezaoberal argumentáciou žalobcu vo vzťahu k neplatnosti rozhodcovskej doložky, dohody o zrážkach zo mzdy, dohody o poistení úveru, zmluvného ustanovenia o možnosti veriteľa jednostranne zmeniť výšku poplatkov stanovených Sadzovníkom z dôvodu zmeny podmienok závislých na objektívnych skutočnostiach, časťou zmluvy 1 bod 1.5 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá hovorí o možnosti spotrebiteľa kedykoľvek úplne alebo čiastočne splatiť poskytnutý úver pred lehotou splatnosti, pričom sa spotrebiteľ zaväzuje oznámiť túto skutočnosť Cetelemu vopred a Cetelem je potom oprávnený požadovať od klienta úhradu poplatku za predčasné splatenie úveru, pretože ak by aj tieto zmluvné podmienky boli vyhlásené v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka za neplatné, na meritum veci by to nemalo žiadny vplyv, pretože neplatnosť (čo i neprijateľných) podmienok nespôsobuje neplatnosť celej zmluvy, či jej bezúčnosť a bezpoplatkovosť.

6. Súd prvej inštancie však napriek tomu skúmal, či zmluva nespĺňa podmienky, pre ktoré by mala byť ex offo posudzovaná ako neplatná a to v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca v podaní zo dňa 08.10.2019 uviedol, že zmluva by mala byť posúdená aj z hľadiska dobrých mravov a to s poukazom na zmluvné dojednania ohľadom RPMN. Žalovaný požaduje od žalobcu splatenie celkovej čiastky 50.797,20 EUR, čo je navýšenie o 25.797,20 EUR. Žalobca je tak povinný zaplatiť žalovanému čiastku, ktorá predstavuje viac ako 100 % požičanej sumy. Súd podrobil zmluvu súdnemu prieskumu a dospel k záveru, že zmluva svojím obsahom ani účelom neodporuje zákonu ani ho neobchádza, ani sa neprieči dobrým mravom. Žalobca v žalobe tvrdí, že zmluva bola vopred pripravená v predtlačenej formulárovej forme v jeho neprospech ako spotrebiteľa. Obsah zmluvy bol vopred pripravený bez možnosti ovplyvniť jednotlivé jej ustanovenia a tak bol žalobca nútený podpísať celý obsah zmluvy jedným podpisom tak, ako aj ostatné dodatky. Uvedené tvrdenie žalobca nijakým spôsobom nepreukázal. Je zrejmé, že žalovaný ako podnikateľský subjekt sa zaoberá poskytovaním pôžičiek a úverov, pri uzatváraní ktorých používa štandardizované predtlačené zmluvy. Žalobca mal však k dispozícii kompletnú zmluvnú dokumentáciu spolu so súvisiacimi dokumentami a to ešte pred podpisom zmluvy. Mal preto dostatok času na oboznámenie sa s jej obsahom a tiež na zváženie, či túto zmluvu podpíše alebo nie. Žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že by ho žalovaný násilím stiahol z ulice do sídla niektorej pobočky a prinútil ho zmluvu podpísať. Je teda nepochybné, že uzavrieť zmluvu so žalovaným bolo vyjadrením vôle žalobcu, ktorú evidentne dobre zvážil. Súd teda nenašiel žiaden dôvod, pre ktorý by sa mala zmluva priečiť dobrým mravom. Zároveň ani nezistil, že by žalovaný požadoval za úver odplatu, ktorá by bola v rozpore s dobrými mravmi. Sám žalobca uvádza, že najvyššia prípustná výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi je stanovená ako dvojnásobok naposledy zverejnenej priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov. Zo zmluvy vyplýva, že priemerná RPMN bola uvedená vo výške 10,28 % a dohodnutá odplata za poskytnutý úver vo výške 16,29 %. Priemerná RPMN podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2015 bola vo výške 10,07 %. Z uvedeného je zrejmé, že odplata za poskytnutý úver žalobcovi bola dohodnutá v rámci zákonom stanovených podmienok a ani náhodou neprekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty (dvojnásobok priemernej RPMN - $2 \times 10,07 = 20,14$ %).

7. Súd ďalej posúdil, či je možné spotrebiteľský úver žalobcu považovať za bezúččný a bez poplatkov a to vzhľadom na § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, pričom nezistil, že by zmluva o spotrebiteľskom úvere, uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 04.05.2015 vo svojich ustanoveniach porušovala povinnosti ustanovené vyššie uvedeným zákonom, v dôsledku ktorých by mohol byť poskytnutý spotrebiteľský úver považovaný za bezúččný a bez poplatkov.

8. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že vzhľadom k tomu, že splácanie úveru bolo dohodnuté v anuitných splátkach, ktoré boli dohodnuté vo výške 437,41 EUR mesačne a ktorých splatnosť bola dohodnutá na 15. deň v tom ktorom kalendárnom mesiaci, bol spotrebiteľ zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zmluvy - splácať istinu, úroky a iné poplatky. Jeho argumentácia ohľadom povinnosti veriteľa - žalovaného, uvádzať podrobný rozpis splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky podľa názoru súdu nemá oporu tak v zákone č. 129/2010 Z.z. ako ani v judikatúre. Žalobca argumentuje a na podporu svojich tvrdení uvádza rozhodnutia okresných a krajských súdov, v zmysle ktorých sa vyžaduje, aby zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo zrejmé, aká časť mesačnej splátky úveru predstavuje splátku istiny, aká splátku úroku a aká splátku iných poplatkov. Predmetné rozhodnutia však nie sú pre súd prvej inštancie právne záväzné. Naopak súd v tomto smere poukázal na rozhodnutia NS SR a to uznesenie spis. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018 a uznesenie spis. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, ktoré už pre prvoinštančný súd záväzné sú a ktorými NS SR jednoznačne určil a zosúladiť rozdielne právne názory na predmetnú otázku, že od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach - samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky. Z uvedeného vyplýva, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Súd nevidel žiaden dôvod na to, aby sa od uvedeného právneho názoru NS SR odklonil a urobil si iný, rozdielny právny záver a výklad predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. - § 9 ods. 2 písm. l). Žalobca bol pri uzatváraní zmluvy dostatočne informovaný o všetkých podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, nakoľko v zmluve bolo jasne a zrozumiteľne uvedené, že výška mesačnej splátky úveru je 437,41 EUR, táto splátka je anuitná a teda počas celej doby splácania nemenná, že v splátke je už zároveň zahrnuté poistenie, ktoré si žalobca so žalovaným dohodol (základný balík poistenia vo výške 3,33 % z mesačnej splátky úveru). V zmluve je ďalej jasne a zrozumiteľne uvedené, že počet splátok bol dohodnutý na 120, pričom splatnosť každej splátky bola určená na 15. deň v mesiaci. Splatnosť prvej splátky úveru bola dohodnutá na 15. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bol úver dlžníkovi poskytnutý v dohodnutej výške a termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na 15.06.2025. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca mal všetky potrebné informácie k poskytnutému úveru, ktoré sú vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. V tomto prípade súd nemal za preukázané, že by vo vzťahu k spotrebiteľskej zmluve bolo nevyhnuté, aby mal žalobca odborné vzdelanie, aby si vedel zmluvu adekvátne vyložiť a pochopiť z nej, čo mu je žalovaným ponúkané a aké mu z nej vyplývajú povinnosti vo vzťahu k žalovanému. Úlohou súdov v spotrebiteľských sporoch je poskytnúť spravodlivú ochranu priemernému spotrebiteľovi a nie definovať spotrebiteľa ako jedinca bez rozumu. Priemerná fyzická osoba nepozbavená spôsobilosti na právne úkony musí a má byť obozretná vo svojom konaní, pretože jej primárnym pudom je ochrana seba samej. Nemožno ju degradovať na mentálnu subnormu len z dôvodu, že je spotrebiteľom - táto osoba zvyčajne pracuje (na základe pracovnej zmluvy ktorú musí podpísať) a denno - denne rieši záležitosti, ktoré sa dotýkajú rôznych vied (právo, medicína) a oblastí (podnikanie, priemysel, cestovanie). Priemerným spotrebiteľom teda nie je osoba, ktorá až do podpisu úverovej zmluvy žila izolovane a teda jej ani plnoletosť a priemerný intelekt neumožnili žiť bežným životom, ktorého normálnou súčasťou je aj uzavieranie bežných spotrebiteľských zmlúv v rámci nákupov či zabezpečenia bývania. Priemerný spotrebiteľ sa s právom stretáva denno-denne (napr. i pri uzatváraní manželstva, očkovaní detí atď.) a teda nemožno bez ďalšieho uzavrieť, že spotrebiteľ, ak nie je právnik, nemá šancu rozumieť zmluve, ktorú dobrovoľne podpisuje.

9. Vo vzťahu k ročnej percentuálnej miere nákladov súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uvádza, že táto je podľa jeho názoru vypočítaná správne, nakoľko sa vypočítava z výšky úveru (25.000 EUR), výšky mesačnej splátky úveru (423,31 EUR - teda výška splátky uvedená v zmluve o úvere mínus poistenie úveru, ktoré si žalobca zvolil vo výške 3,33 % z mesačnej splátky úveru - t. j. $437,41 \text{ EUR} \times 100/103,33 = 423,31 \text{ EUR}$, nakoľko poistenie úveru nebolo nevyhnutnou podmienkou uzavretia zmluvy o úvere a takto dohodnuté poistenie úveru nie je z uvedeného dôvodu možné započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré sú relevantné pre výpočet RPMN), doba splácania úveru (120 mesiacov). Pri takto uvedených údajoch ohľadom pôžičky je ročná percentuálna miera nákladov vo výške 17,56 %, teda taká, akú žalovaný uviedol v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Na uvedený výpočet sa nevyžaduje vykonať žiadne zložité matematické operácie, všetky údaje potrebné na výpočet RPMN sú uvedené v zmluve zrozumiteľne a jasne. Jediným problémom sa javí byť výška mesačnej splátky, ktorá je v zmluve uvedená vo výške 437,41 EUR. Avšak k tomuto súd uvádza, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne z časti 3 ods. 1 zmluvy vyplýva, že dlžník si je vedomý toho,

že poplatok za poistenie uvedený v základných podmienkach zmluvy (časť 1 ods. 1 zmluvy) je vyjadrený percentom z mesačnej splátky úveru a je zahrnutý do tejto splátky. Vzhľadom k tomu, že poistenie úveru nebolo nevyhnutnou podmienkou uzavretia zmluvy o úvere, takto dohodnuté poistenie úveru nie je z uvedeného dôvodu možné započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a teda ani do výpočtu RPMN.

10. V prejednávanej veci potom súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu nedôvodná, keď súd nezistil, že by zmluva o spotrebiteľskom úvere, uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 04.05.2015 vo svojich ustanoveniach porušovala povinnosti ustanovené zákonom č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, v dôsledku ktorých by mohol byť poskytnutý spotrebiteľský úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov.

11. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov konania priznal žalovanému, nakoľko bol v konaní plne úspešný.

12. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie v žalobu zamietajúcej časti podal odvolanie žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie zrušil. Žalobca namieta, že žalovaný nepreukázal, že žalobcovi poskytol dostatok času na zváženie, či vstúpi do predmetného zmluvného vzťahu alebo nie, že konal v dobrom úmysle a v súlade s právnou úpravou platnou v čase uzavretia zmluvy. Súdu postačilo ústne vyjadrenie žalovaného, že zmluva bola žalobcovi predložená v dostatočnom časovom predstihu bez toho, aby súd žiadal preukázanie týchto tvrdení žalovaným. Súd sa nevyporiadal s tým, že pri násobku výšky mesačnej anuitnej splátky a počtu splátok žalobca v skutočnosti žalovanému zaplatí celkovo: 52 489,20 EUR, čo predstavuje navýšenie poskytnutého úveru o 27 489,20 EUR. S uvedenou skutkovou okolnosťou sa súd absolútne nevysporiadal, iba skonštatoval, že zmluva svojim obsahom a účelom neodporuje zákonu a ani ho neobchádza, ani sa neprieči dobrým mravom vo vzťahu k navýšeniu úveru o 25 797,20 EUR, na čo žalobca poukazoval počas konania. Žalobca trvá na tom, že neprimeraná výška odplaty o viac ako 100 % predstavuje neprimerane vysoké protiplnenie /t. j. 27 489,20 EUR/ a fakticky sa jedná o viac ako dvojnásobné vrátenie úverovej sumy / úverová suma: 25 000,- EUR/ hraničiace s úzerou. Ročná percentuálna miera nákladov a odplata, ktorá prevyšuje prípustnú odplatu podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, a to odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, je nepripustná. Vo všeobecnosti súdy za jej podstatné prevýšenie v zmysle uvedeného ustanovenia považujú prevýšenie o viac ako 20%. Žalobca nesúhlasí s posúdením spotrebiteľského úveru súdom, nakoľko v zmluve o spotrebiteľskom úvere /časť 1 bod 1.1/ uzavretej medzi žalobcom a žalovaným absentuje požadovaný údaj: výška mesačných splátok istiny a úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami na účely jeho splatenia. Zmluva uvádza len údaj o počte mesačných splátok /120/ a výške mesačnej splátky ako jednu sumu /437,41 EUR/, z ktorej nie je zrejmé, akú časť z nej predstavuje istina, akú časť úrok a akú časť iné poplatky, v dôsledku čoho sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov /rozpor s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších právnych predpisov/. Okrem uvedeného žalobca opakovane poukazuje na tú skutočnosť, podľa ktorej žalovaný ako veriteľ odkazuje „klienta“, aby sa oboznámil s aktuálnym Sadzobníkom poplatkov a s aktuálnym Reklamačným poriadkom v prípade ich zmeny na internetovú stránku veriteľa vrátane jeho zmluvných partnerov, čo je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Spotrebiteľa nemožno takýmto odkazmi zaväzovať týmito dokumentmi zverejnených na internetových stránkach veriteľa.

13. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru žalobca mal k dispozícii kompletnú zmluvnú dokumentáciu ešte pred podpisom Úverovej zmluvy a súvisiacich dokumentov, mal časový priestor na oboznámenie sa s jej obsahom. Žalobca túto okolnosť nijako nespochybnil. Žalobca sa zúčastnil každého pojednávania, avšak opak netvrdil ani nenamietal. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalobca v rámci dokazovania ani nenavrhol svoj výsluch ako sporovej strany. Neobstoja ani tvrdenia žalobcu o neprimeranej výške odplaty. Výška ročnej úrokovej sadzby 16,29 % p.a., fixná) bola primeraná podmienkam na trhu v danom mieste a čase, nie je v rozpore s dobrými mravmi či so zákonom, a ani nie je neprimerane vysoká. V danom prípade žalovaný ako nebankový subjekt poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 25.000,- EUR, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť v 120 mesačných splátkach, t.j. počas doby 10 rokov. Súd prvej inštancie správne posúdil, že ročná percentuálna miera nákladov je v Úverovej zmluve

vypočítaná správne a v súlade so ZSÚ. Žalovaný riadne preukázal, že poistenie nebolo podmienkou získania spotrebiteľského úveru žalobcom. Neobstojí argumentácia žalobcu o absencii rozpisu splátky na istinu, úroky a poplatku ako obligatórnej náležitosti Úverovej zmluvy. Je potrebné rešpektovať zásadu právnej istoty a vychádzať z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v obdobných veciach rozhodoval ako dovolací súd, ako jednej z najvyšších súdnych autorít - konkrétne z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018, uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017. Najnovšie aj z ďalšieho Rozsudku Súdneho dvora EÚ z 05.09.2018 vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosti, s.r.o. vyplýva, že „Článok 10 ods. 2 písm. h) až j) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov.“ Taktiež sa v ňom uvádza, že „Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

14. K vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že žaloba o vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je oprávnená a dostatočne vecne i právne odôvodnená. V žalobe je zrozumiteľne a určito opísaný skutkový dej. Tvrdenia žalobcu sú jednoznačné a konkrétne, dôkazy sú označené presne a úplne. Dlhodobé ignorovanie zákonných povinností v spotrebiteľských zmluvách sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Žalobca zotrváva na svojich tvrdeniach uvedených v žalobe zo dňa 27.03.2018 ako i na vyjadreniach k skutkovým okolnostiam predložených súdu /vrátane odvolania/ a prednesených na jednotlivých ústnych pojednávaniach. Žalobca opakovane poukazuje na nálezy Ústavného súdu SR, ktorými zdôrazňuje povinnosť súdov rozhodovať v obdobných veciach rovnako a tým zachovávať právnu istotu a predvídateľnosť práva, pričom ak sa súd odkloní od rozhodnutia v obdobnej veci, musí tento odklon dostatočne odôvodniť. Ústavný súd SR uvádza: „K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty [(čl. 1 ods. 1 ústavy), napr. PL. ÚS 36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04).“(IV. ÚS 14/07). Odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010/.

15. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a žiada o potvrdenie napadnutého rozsudku.

16. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 zák. č. 160/2015 Z.z. (CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a podľa § 378 ods. 1 CSP, dospel pritom k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

17. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu súdu prvej inštancie má odvolací súd za to, že dokazovaním bolo preukázané, že sporná zmluva o spotrebiteľskom úvere je uzatvorená v súlade s predpismi na ochranu spotrebiteľov a nie je uzatvorená v rozpore s dobrými mravmi. Zmluva obsahuje všetky predpísané náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Dohodnutá úroková sadzba vo výške 16,29 % je v porovnaní s inými poskytovateľmi bankových ako aj nebankových finančných služieb štandardná a nepresahujúca prípustnú mieru.

18. V súvislosti s namietanou bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru v dôsledku absencie rozpisu splátky na istinu, úroky a poplatky ako obligatórnej náležitosti Úverovej zmluvy, krajský súd konštatuje, že žalobcom tvrdený nedostatok náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. <<http://>

zakony.judikaty.info/predpis/zakon-129/2010-ucinnost-od-01.01.2020> o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spočívajúcich v rozčlenení splátky na to, koľko z nej pripadá na splátku istiny úveru a koľko na splátku úrokov, prípadne poplatkov, ktoré rozčlenenie v danom prípade nie je uvedené, nepovažoval za správny. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR k danej otázke, a to sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 a sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018. Najvyšší súd SR v týchto rozhodnutiach sa venoval výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) vyššie citovaného zákona, podľa ktorých je zrejماً možnosť a tým aj nutnosť eurokonformného výkladu daného ustanovenia s poukazom na článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice Európskeho parlamentu Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008, pričom pri svojej argumentácii oba senáty Najvyššieho súdu SR reagovali aj na rozsudok SD EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C42-15 Home Credit Slovakia, a.s. proti E. C.. Z odôvodnenia rozhodnutia NS SR 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018 vyplýva, že „pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-129/2010-ucinnost-od-01.01.2020>> umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadá na istinu, istinu, úverový úrok a iné platby“. Obdobný záver vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia NS SR 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, podľa ktorého „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Preto ani odvolací súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcu k ním uvádzanej možnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

19. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní priznal úspešnému žalovanému voči neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).